

Sygn. akt IV CSK 40/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa T. L.
przeciwko P. [...] Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 września 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 11 września 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 września 2013 r. pozwany P. [...] w W. na uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał potrzebę wykładni przepisów albowiem „prawidłowe zastosowanie art. 448 k.c. w związku z art. 24 k.c. w ustalonym stanie faktycznym tej sprawy, wymaga wykładni w/w przepisów prawnych”; skarżący twierdził, że wykładnia tych przepisów wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga jest oczywiście uzasadniona. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy powołane przez skarżącego okoliczności stanowią przyczyny kasacyjne wymienione w powołanym przepisie.

Wbrew twierdzeniu skarżącego, wymienione w uzasadnieniu wniosku przepisy nie budzą obecnie, w zakresie objętym tym uzasadnieniem, poważnych wątpliwości ani nie wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów, wymagających kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego.

W uchwałach z dnia 22 października 2010 r., III CZP 76/10 (OSNC-ZD nr B, poz. 42) i z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 32/11 (OSNC 2012, nr 1, poz. 10) Sąd Najwyższy orzekł, że najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 w zw. z art. 24 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za krzywdę spowodowaną naruszeniem dobra osobistego w postaci szczególnej więzi rodzinnej łączącej ją ze zmarłym, także wtedy, gdy śmierć wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia nastąpiła przed dniem 3 sierpnia 2008 r. W uzasadnieniu uchwał Sąd Najwyższy dokonał wykładni wymienionych przepisów, odnosząc się także do kwestii podnoszonych obecnie przez skarżącego.

Istniejące wcześniej wątpliwości zostały wyjaśnione w jednolitym orzecznictwie Sądu Najwyższego, a stanowisko przyjęte w uchwałach zostało

przyjęte jako miarodajne w dalszych orzeczeniach Sądu Najwyższego, jak również zasadniczo w orzecznictwie sądów powszechnych. Wskazane przez skarżącego jednostkowe orzeczenia, w których sąd powszechny wyraził odmienny pogląd, nie świadczą o potrzebie kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego, którego stanowisko jest ustabilizowane. Dał temu też wyraz Sąd Najwyższy w postanowieniu składu siedmiu sędziów z dnia 27 czerwca 2014 r., III CZP 2/14 (dotychczas niepublikowane), odmawiając podjęcia uchwały i udzielenia odpowiedzi na pytanie, z którym wystąpił Rzecznik Ubezpieczonych „czy osobie najbliższej przysługuje z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę wynikającą z naruszenia jej dobra osobistego w postaci szczególnej więzi emocjonalnej przed dniem 3 sierpnia 2008 r.”. Podstawę tego postanowienia stanowiło stwierdzenie braku rozbieżności w orzecznictwie i potrzeby rozstrzygania tych kwestii w kolejnym orzeczeniu Sądu Najwyższego.

Z tych względów nie było podstaw do uznania, że w sprawie zachodzi powołana przez skarżącego przyczyna kasacyjna, co uzasadniało odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[aw]